

NATIONALISMUL CRESTIN ROMÂNESC FATĂ CU MONDIALISMUL

-fragmente din lucrarea "*Neam fără noroc sau Blestemul lui Zamolxe*"

de Dr. Alexandru Ronnett

Ed. "Centrul Cultural Român"

Chicago, 1994

...Cam aceasta era situația spirituală și practică din Iași anilor 1920: socialiști, comuniști, social-democrați, masoni, societăți secrete, presa dezlăntuită în toate părțile, sărăcie, evrei speculanți, mizerie morală, tărani din mărginime spoliați. Nu e de mirare ca se naște încă din 1919 „Garda Conștiinței Naționale”, organizație condusă de muncitorul Constantin Pascu și ziarul „Conștiința” orientat vădit spre nationalism (nu spre etnicism) și creștinism. Desigur că Iașiul nu ducea lipsă de conflicte între gurupuri și grupulețe de orientări diferite. Tinerii studenți naționaliști, conduși de studentul Corneliu Zelea Codreanu, se impun prin trei acțiuni notabile: înlocuiesc steagul roșu de pe atelierele „Nicolina” cu steagul tricolor; fortează conducerea Universității să înceapă anul de învățământ cu oficierea slujbei creștin ortodoxe; blochează o grevă a studenților comuniști. Sub conducerea aceluiași Corneliu Codreanu naționaliștii iau cu asalt redacțiile și tipografiile ziarelor care făceau propagandă socialist-comunistă „Lumea” și „Opinia”. Lasă în urmă distrugerii considerabile.

În 1922 ia ființă la Iași „Asociația Studenților Creștini” sub conducerea lui Corneliu Zelea Codreanu cu scopul pronunțat clar de a afirma spiritul creștin în Iașiul infestat de ateism și de cădere morală unde spiritul străin dicta legea sa. Grupuri tot mai mari de tineri naționaliști-creștini se constituie independent la Cluj, București și Cernăuți.

Deja în capitala Moldovei activa Partidul Național-Democrat Creștin condus de profesorul universitar A.C.Cuza.

Sprijinit de acest partid, de A.C.Cuza - cu greutatea prestigiului său -, de Corneliu Zelea Codreanu și colaboratorii săi de la A.S.C. organizează „Liga Apărării Naționale Creștine” în primăvara anului 1923. Este reacția de răspuns la înființarea Uniunii Tineretului Socialist din România care îi antrena pe tinerii români în acțiunile subversive ale Cominternului. Trebuie să remarcăm că, deoarece a protestat împreună cu ai săi contra acordării de drepturi politice evreilor, Codreanu a fost arestat. Eliberat, Codreanu izbuteste să organizeze un Congres al mișcării studențești național-creștine la Iași, concomitent cu acțiuni ale „Ligii Drepturilor Omului” condusă de comuniști care Ligă cerea revenirea Basarabiei la „Patria-Mama” - Rusia!

Spre deosebire de formațiunile finanțate de forțele oculte de Moscova și de prin alte părți, grupul lui Codreanu nu avea altceva decât credința, fermitate, entuziasm și o mare putere de convingere. Într-un moment de exasperare, șapte dintre ei hotărâsc „să pedepsească pe cei care au trădat interesele neamului”, „să răzbune țara” cu un avânt haiducesc sau într-un limbaj modern, revoluționar deși printre ei se aflau juriști serioși, dar eventualele indignări retrospective sunt facile; mai plin de responsabilitate este să înțelegi și nu să îndreptățești. Pe de o parte câțiva tineri naționaliști creștini care urzesc un fel de răzbunare contra celor care au admis oficial ca evreii - pur și simplu năvălitori pe meleagurile românești în ritm de 26.000 pe an pret de un secol - să aibe drepturi politice ca și autohtonii. Pe de altă parte un ziarist evreu care scria pe atunci

„minciunile acum nu mai amăgesc pe nimeni. In zadar nationaliștii își anină benzi tricolore la mânecă, in zadar azmută vulgul intelectual împotriva evreilor, in zadar pun preotii in biserică se ne afurisească; nu se mai teme nimeni astăzi de afuriseniile lor. Propovăduim dragostea între oameni și dăm cu picioarul in ușa templelor care adăpostesc ura și răzbunarea". Rosenstein omite că Talmudul interzice altfel de dragoste decât între iudei ca între "poporul ales" și restul lumii relatia este de subordonare. De asemeni omite să precizeze că numai religia creștină propovăduiește iubirea ca relatie mijlocită de Dumnezeu dintre toți oamenii. Dacă Rosenstein ar da cu piciorul, într-adevăr, in ușa templelor care adăpostesc ura și răzbunarea, ar trebui să înceapă și să termine cu sinagoga. (Teoreticienii partizani susțin că evreii sunt dintre cele mai vechi natiuni; lăsăm de o parte că termenul de națiune este ambiguu pentru a preciza că da, palestinienii sunt o natiune constituită in secolul XIX pe teritoriul lor palestinian dar evreii sunt pe cale de a fi un popor. Este ciudat că acest conglomerat numit evreiesc nu se poate numi pe sine, căci nu are nici cântece, nici balade populare, nici poezie populară, nici artă plastică populară și nici basme; așa zisele lor creații folclorice sunt fie însușite de la natiunile in mijlocul cărora au trăit, fie produse de autori determinati (Offenbach, Halevy, Kokoschka ș.a.m.d.). Evreii sunt evrei prin Talmud nu printr-un spirit cultural, printr-un suflet mustind de viață creatoare, anonim și autonom. Argumentul că au fost risipiti in lume nu rezistă; armenii și macedonenii au fost risipiti in lume din același adânc de vreme, dar posedă acest suflet. Probabil că el nu știe că biserica creștină, templu al iubirii și smereniei, intru Iisus Cristos cere jertfa de sine, nu jertfirea altuia. Prin cele două propoziții ale numitului ziarist, tinerii nationaliști-creștini sunt absolviti. Intr-adevăr tribunalul i-a achitat in martie 1924.

In 1924 Guvernul I.C.C. Brătianu este foarte surexcitat; comuniștii din Romania - indeosebi in zona Moldovei de dincoace și de dincolo de Prut - intensifica propaganda antiromânească, la ordinul Moscovei, ei cerând despărțirea Basarabiei de Romania „imperialistă, burghezo-moșierească" și includerea ei in URSS. Cum aceste acțiuni desfășurate de persoane străine atacau direct suveranitatea statului, integritatea teritorială, incitând la revoltă, PCR a fost interzis și instigatorii arestați. Prefecții primesc instuctiuni să fie mai severi și să ia măsuri prompte față de orice demonstratie, grevă sau întrunire.

Iașii, cu populatia descrisă mai inainte, oraș "de frontieră" sub aspect politico-ideologic, are un comisar de politie dur, Manciu, care vrea să strunească bine situatia oricând ar deveni explozivă. Totuși, pe străzi ies când-grupuri internationaliste, când grupuri nationaliste, când simultan ambele tendinte, politia intervine ripostând categoric. Dezamăgit, după întâlnirea cu I.C.C.Brătianu, Corneliu Zelea Codreanu își propune să realizeze educatia tineretului in spirit eroic și deschide o tabără de muncă la Ungheni. Fără să cumpănească, Manciu arestează și maltratează o parte din tinerii care munceau in respectiva tabără. In octombrie 1924, la procesul din Judecătoria Ocolului II Iași, prefectul scoate pistolul și-l amenintă pe Codreanu. Acesta răspunde împușcând pe prefect. Codreanu este arestat impreună cu apropiatii lui. Până la urmă procesul care i se intentează are loc la Turnu Severin in mai 1925. Curtea îl achită pe Corneliu Zelea Codreanu. (Actiunea lui fiind considerată juridic ca „apărare de sine".)

Doi ani mai târziu, Codreanu, Gârneată, Moța, Mironovici și Georgescu pun bazele Legiunii „Arhanghelul Mihail" (24 iunie 1927) cu presă proprie „Pământul Strămoșesc". Codreanu reușește să impună ideile sale conducătorilor Mișcării studențești - credinta in Dumnezeu, dragostea de patrie, de natiune, dragostea între oameni, cântecul - apoi le sustine la Congresul Studentimii Creștine Române - se zbate pentru înfiintarea de cuiburi - unități primare ale

Legiunii - in diferite localități ale țării. Concomitent, Frățiile de Cruce, organizatii national-creștine pentru elevi și studenti (intemeiate in 1924 de Ionel Mota) sunt integrate in Legiune.

In fond, care sunt ideile lui Corneliu Zelea Codreanu pe care el a încercat să le aplice și au stârnit in unii entuziasm și atașament până la sacrificiul suprem iar in alții ură până la distrugerea fizică a autorului, dispreț și invidie, replici injurioase, calomniatoare? De ce ideile lui Corneliu Zelea Codreanu au înfiorat până la spaimă pe guvernanti, declanșând acte de reprimare a Mișcării generate de el? Cum am explica un fenomen cu totul ieșit din comun: Legiunea și Conducătorul ei au fost urmăriti cu legea și la marginea legii de guvernare, la prima vedere opuse între ele: liberale, țărăniste, national-creștine, comuniste; de dictaturi incompatibile - una regală, una militară, una birocratică. Pe de altă parte, ideile Legiunii au supraviețuit tuturor regimurilor din 1933 până azi in Romania și străinătate.

Să stabilim din capul locului: ideile lui Codreanu, ideologia, doctrina Legiunii nu au nici un punct de atingere cu nazismul, nici cu fascismul italian. Anti-iudaismul Mișcării Legionare este unul decurgător, nu expres; reacție împotriva internationalismului comunist și împotriva mondialismului francmasonic, întrucât ambele au fost conduse de evreime. Nationalismul legionar venea in mod necesar in conflict cu acest element diriguitor din O.F.O.^{A)} și Comintern. Răspunsul diriguitorilor evrei din O.F.O. și Comintern a fost azmutirea câinilor lor de vânătoare din rândurile politicianilor români, din rândurile ziariștilor, a intelectualilor pe cat de lași pe atât de orgolioși din rândurile ofițerilor superiori. Și atunci, despre cei in slujba O.F.O., Mișcarea Legionară a primit eticheta de agentură moscovită, agentura nazista, organizatie de teroriști, "Gâsca de oligofreni, de derbedei, de impostori" etc., zi de zi răspândită in mass-media vreme de un deceniu. Cei in slujba Cominternului au etichetat Mișcarea Legionară drept grupare fascistă,-vânzatoare de țară, extremist-anarhistă, oficina de spionaj (german sau american sau englezesc, după vreme), zilnic răspândită prin mijloacele de presă vorbită și scrisă. Imaginea legionarului popularizată până la a deveni obsedantă, era a bărbatului cu pălărie pe ochi, stand in umbra, cu mâinile pe pistoale, cu pumnal la cingătoare, cu fata incremenită, ochi goi, buze strânse - n-are mamă, n-are tată, el ucide lumea toată - ucigaș cu simbrerie sau din sadism. Această imagine stupidă, dar simplă, a pătruns in primul rând in memoria multor milioane de oameni, in memoria lor afectivă. Aici este momentul să punem o intrebare care nedumerește: dacă in decembrie 1933, cinci ani după infiintare, sunt arestați 20.000 de membri ai Legiunii -,„numai cei periculoși,, cum declara presa vremii - câți membri avea această organizatie "teroristă" de fapt? Aveau pe atunci liberalii și țărăniștii 20.000 de membri permanenti fiecare? Nu, nici ei, nici social-democratii, nici - cu atât mai puțin - comuniștii. Se știe că in Mișcarea Legionară membrii erau ori activi pe toate planurile - doctrinar, propagandistic, economic, religios, cultural - ori eliminati. Și a doua nedumerire: dacă Partidul Total Pentru Tară constituia organizatia politică a Mișcării Legionare și nu Mișcarea însăși, atunci cele 430.000 de voturi primite in 1937 ar consemna pe legionari pe prietenii lor, adică 430.000 de teroriști, de trădători de țară, de oligofreni, de derbedei? Și a treia nedumerire: dacă Mișcarea Legionară a fost legal desfiintată, atunci cum se explică prezenta ei efectivă in fapte și spirit până in 1944 in Romania?

Ce a opus Mișcarea Legionară internationalismului comunist și mondialismului masonic? A opus nationalismul, nationalismul in spirit, cuget, simțire, atașament total pentru valorile naționale, pentru fâgașul limbii, pentru traditie, iubire totala pentru pământul românesc, pentru patrimoniul românesc, dedicare totală pentru bunastarea in trup și suflet a omului-roman in cuget și simțire,

ocrotirea până la jerfa supremă. Dar Codreanu a cerut să fie practicat un nationalism curajos, eroic, integral ca act de traire interioară și de manifestare în cetate. Când Codreanu a expus programul legionar de la tribuna Parlamentului (în 1931), în plin dezmăt moral al politicianilor noștri, trebuie ca a speriat și zdruncinat nu numai cercurile interne ci și cancelariile străine: „Pedeapasa cu moartea pentru fraudătorii bunului public; tragerea la răspundere a tuturor politicianilor care au lucrat împotriva țării; alungarea exploatatorului străin; trimiterea la muncă a tuturor agenților electorali.” Să ne imaginăm ca un partid, reprezentantul unui partid politic ar propune în 1994 de la tribuna Camerei Deputaților de la București, asemenea măsuri urgente? Oare nu ar fi destui care și-ar spune: „Curajoși oameni! Probabil că ei au deja documente pentru a concretiza fiecare punct din program!” și, cum în lumea politică românească din 1931 ca și cea din 1994 diferențele sunt în formă și nu în conținut, câinii de vânatoare ar fi azmutiti fără zabava.

S-a afirmat de-a lungul anilor de către „experti”, comuniști ca Mișcarea Legionară a fost agentura nazismului, fără a fi dovedită în vreun fel afirmatia. Probabil că nu dovedirea se urmărea ci să prindă în memoria generațiilor, căci un raționament elementar și probe empirice evidentiază contrariul. Deși din punctul de vedere comunist, când este vorba de sarcină de partid, logica nu-și are sensul. Totuși, vom aminti că între arianismul nazist și românismul legionar deosebirea e de esență: arianismul nazist pornește din criterii geopolitice și biotehnice, datorită cărora el capătă caracter net agresiv și expansionist, rigid și impermeabil; românismul legionar pornește din criterii tradițional moștenite și religioase, în care etnicul este un izvor, desigur principal, dar nu unicul, datorită cărora criterii acest românism are caracter de pavază, de autoîngrijire eroică și creatoare, integrator pe coordonatele unei morale creștin-ortodoxe. În materie de ideologie, de doctrină, de programe, Mișcarea Legionară nu avea ce lua, ce primi de la naziști și, de aceea, oricât s-au străduit reprezentanții O.F.O. la Nürnberg să găsească puncte comune, au sfârșit prin a declara că între cele două Mișcări nu se poate stabili nici o legătură; să reținem că la Nürnberg francmasoneria a considerat, prin acte oficiale, că Mișcarea Legionară NU A FOST ANTISEMITĂ, nici AGENTURĂ NAZISTĂ ÎN ROMANIA. E vorba de aceeași francmasonerie care a manevrat guvernele de la București și presa aservită ei să se războiască cu legionarii un deceniu și jumătate.

Ce-a opus Mișcarea Legionară ateismului comunist masonic? Sentimentul profund și cugetul creștin, credința în mântuire prin rugăciune, prin inimă curată și smerită, prin duh milostiv, prin sete de dreptate, prin suferința prigoanei de orice fel, cum pomenește de atâtea ori Corneliu Zelea Codreanu. "Nu ignorăm că statul român modern a avut în chip statornic tendința de a transforma biserica într-un simplu instrument de poliție socială - ceea ce nu era decât foarte firesc, dat fiind că toată generația de la 1848 era francmasonă. Asta nu însemna însă că noi trebuie să acceptăm această falsificare și sărăcire a religiei."¹⁾ Deoarece noi suntem creștini ortodocși, deoarece națiunea română s-a născut dintr-un popor creștin, Mișcarea Legionară promova programatic reinvierea virtuților nationalist-creștine. Conținutul gândirii legionare:

- spiritualitatea creștină care ridică omul din platitudinea prezentului pe verticala destinului sau supranatural;
- credința nestrămutată în virtuțile etice care împiedică omul de la decădere politică și descompunere morală;
- capacitatea de jertfă care zmulge omul din complexul groazei și lipsei de curaj. O asemenea concepție, în care omul devine erou, iar finalitatea o misiune (creștin-natională-n.n.) deschide

perspective inexistente in alte doctrine."2)

Mișcarea Legionară nu a avut niciodată pretentia să fie mișcare politică, nu a revendicat puterea politică, nici nu a detinut-o. De la început Codreanu a definit-o ca o mișcare de transformare morală a omului; in simbolul Arhanghelului Mihail „se regăsesc toți cei ce cred și speră într-o lume limpezită de miasmele ateismului și materialismului ce amenintă întreaga omenire”.3)

Inverșunata inamică a democrației balcanice din România interbelică a fanariotismului, levantismului, bizantinismului profesat de șirul oamenilor politici de la noi, Mișcarea Legionară propune democrația bizuită pe autoritatea Legii creștine, a Legii juridice, a Alesului.

Democrația creștin-ortodoxă, organizarea statului de drept cu strictă priveghere a legii juridice, autoritatea morală a reprezentanților poporului, apărarea intereselor naționale și promovarea lor in ansamblul relațiilor internationale - acestea au fost ideile legionare! Natiunile - comunități spirituale - care contopind etnicități micro și macro in același spațiu cultural generator de civilizație au fiinta istorică de când popoarele prind conștiinta de sine într-o devenire autonomă. Poporul roman si-a nascut această conștiință de sine in secolele 15-16, dezvoltarea ei naturală in secolul 17 a fost brutal înârziată, in secolul 18 de năvălirea și ocupațiile armate ale statului satrapic oriental de tip țarist, in expansiunea sa de pe Volga spre Mediterana, de instaurarea sistemului domniilor fanariote de catre statul suzeran otoman, de intensificarea acțiunilor de catolicizare și maghiarizare. Intârziată, dar nu oprita, fiinta națională română își continuă evoluția ireversibil in secolul 19 și secolul 20. Este martorul probelor ei de maturitate. Statul național roman apare in 1859, obtine independenta in 1878, se constituie in granitele firești ale fiintei naționale in 1918 iar in 1940 teritoriul său este împărțit între noile puteri europene, devine teatru de război, este cedat Rusiei bolșevice care, prin intermediul armatei sale politico-ideologice comuniste, încearcă 45 de ani să distrugă spiritualitatea românească folosind o gamă largă de mijloace; profitând de inaderenta ideilor bolșevice in conștiinta românească, masoneria intensifică acțiunile de reorientare a națiunii spre occidentul european încă din anii 1975. Rezultatul a fost răsturnarea regimului comunist in același an in care acesta dispăru și in celelalte state satelit ale URSSului in 1989. Minat și el lăuntric, URSS se dezmembrează, izbucnesc marile conflicte interetnice și războaie interne in Europa cu amplificări pe plan mondial; 45 in 1992 și 51 in 1993. Purtătorii ideilor noii ordine așteaptă momentul să impună prin forță, de data aceasta, "guvernul mondial" sau, minimal, european.

Trebuie să remarcăm că poporul roman avea deja identitate in secolele VI-VII lucru notificat cu limpezime de cronicile bizantine și a ocupat statornic și de necontestat spațiul Nistro-Tiso-Danubian, moștenirea românească tocmai in aceste zone întâlnindu-se cu elemente culturale panonice in vest, ale slavilor de stepă in est și ale bulgarilor și bizantinilor in sud.

Vasile Pârvan spune: "Elementele fundamentale ale credinței creștine poartă la poporul roman numiri de origine latina care arată prin forma lor o vechime egală cu aceea a însuși limbei noastre, ca idiom romanic."4) Ca mai apoi sa observe: „... De abia după 350 sunt de pus începuturile creștinismului nostru ca credință generala a poporului.”5) Totuși, poporul roman nu are o dată precisă de încreștinare, la fel cum el însuși nu are o dată precisă de naștere, cum au altii. Creștinarea s-a facut prin convertiri individuale, îndeosebi in mediul urban, in secolele II-IV, adică in procesul însuși de etnogeneză a sa. S-a arătat că creștinismul îl avem direct de la Apostoli; dacă Roma a fost fondată de emigranti troieni, cum aceștia erau traci ca și dacii, ar urma că limba și cultura dacilor constituie o variantă de latinătate - latina tracilor

carpato-danubieni, a geto-dacilor. Așa se explică de ce poporul roman e primul constituit în Europa creștină, de ce a rezistat asalturilor migratorilor asiatici, de ce conștiința de sine i se ivește odată cu ivirea conștiinței de sine a englezilor, a francezilor, a spaniolilor, a olandezilor și polonezilor. Sentimentul național este atât de impregnat de credința creștin-ortodoxă, limba română este atât de națională și creștin-ortodoxă, cultura noastră este marcată de naționalism creștin-ortodox în asemenea măsură încât singura soluție de a le distruge -limba, naționalitatea, credința creștin-ortodoxă- este distrugerea fizică a comunității. Pe un naționalist roman nu-l poți plasa, în acest caz, în alt orizont; nici masonul, nici comunistul nu se situează în naționalism cu atât mai puțin în credința creștin-ortodoxă, telul lor fiind internaționalismul ateu, cultura universală raționalist-științistă.

Acesta a fost punctul de vedere legionar apărut cu strășnicie; etnicismul reprezenta o poziție ideologică stupidă căci, spre deosebire de naționalism care reprezenta o stare de spirit izvorâtă firesc din o realitate socio-culturală comunitară, el este o doctrină politică construită artificial pe o instabilă structură poporanistă. Istoric vorbind, conștiința etnică premerge celei naționale ca ceva necesar însă, aceasta odată apărută, menținerea ei e o îngustare de orizont periculoasă. Națiunea articulează toate structurile etnice într-un întreg de comuniune având un ansamblu propriu de valori de care etnia e lipsită; în spațiul lor comunitar, rușii, ungurii, spaniolii, finlandezii, chinezii sunt națiuni dar macrogrupurile de ruși, de unguri, de spanioli, de finlandezi, de chinezi stabilite în alte spații comunitare sunt etnii. Pe de o parte, naționalismul promovează idealurile naționale împrăștiate de toți membrii comunității indiferent de etniile cărora aparțin - minoritare sau majoritare - fără discriminări sub acest aspect, cerându-le tuturor să facă la fel. Pe de altă parte, naționalismul respectă orice alt naționalism în ideea unui internaționalism consistent tocmai prin afirmarea drepturilor națiunilor la suveranitate și independență. Naționalismul este, prin natura lucrurilor, anti-etnicist, antișovin, pacifist, cooperativ, antimondialist. Conflictul dintre etnii, în cadrul unei națiuni ca și conflictul dintre națiuni de o natură politicianistă, este alimentat de interese partizane, de orbiri ideologice, de state cu ambiții expansioniste, imperialiste, totalitare, de grupuri suprastatale oculte; partidele politice etnice sunt profund nedemocratice indiferent dacă exprimă o etnie majoritară sau minoritară. În acest sens, Mișcarea Legionară a fost una naționalistă, profund atașată valorilor naționale creștin-ortodoxe, care a respins constant atât etnicismul cât și mondialismul.

Am arătat cum politicienii noștri, mai mult sau mai puțin liberali, în alianță cu regalitatea germană instaurată la București, au promovat fanariotismul cel mai abject, cu reacțiile țărănești corespunzătoare. Primul război mondial nu a fost câștigat de România dar i-a dat câștig de cauză prin jertfa miilor de fii ai săi căzuți pe fronturi, printr-o conjunctură europeană favorabilă. În noua Românie Mare, stat coincident cu spațiul național, după 1918 se cerea un cadru juridic, administrativ și economic care să permită națiunii afirmarea sa deplină. Or, apariția - pe ruinele tarismului - a statului bolșevic în est, ateu și internaționalist, penetrarea intereselor cercurilor mondialiste, industrial bancare din occidentul european, găsirea partidelor politice de la noi oscilante, lesne de corupt, gata să sacrifice interesele țării intereselor meschine de grup. Corupția se manifesta încă din 1920 luând proporții îngrijorătoare; afaceri nerușinate în legătura cu împrăștierea, cu terenurile petroliere, cu concesionarea fabricilor, a minelor, a căilor ferate, exploatarea pădurilor unor societăți străine, acapararea comerțului intern și extern de către elemente instalate în țară de câteva decenii, manipularea culturii de către tot felul de imigranți în detrimentul vădit al națiunii, excesele comuniste alarmară în primul rând pe intelectuali.

Este bine, in numele adevărului, să spunem că tulburările comuniste sustinute de evreii stabiliți in Romania de dată recentă, coruptia uriașă din viața politică, joaca de-a interesele națiunii care au dus la sărăcirea clasei de mijloc urbane și tărânimii, au generat mișcări anticomuniste și antisemite; trebuie să ne întrebăm de ce nu se produsese reacții antimaghiare (aproximativ 1,8 milioane de cetățeni), antitigănești (1,5 milioane de cetățeni) și tocmai antievreiești? Și mai trebuie să ne întrebăm dacă acest antisemitism se manifesta selectiv in cazuri de sfidare a moralei sau neselectiv ca o orbire a maselor? In particular, Mișcarea Legionară a fost nu antisemita ci impotriva tuturor care procedau in viața socială împotriva intereselor materiale și spirituale ale națiunii, indiferent de etnicitate, de apartenența politică; împotriva nu a partidului liberal ci a acelor liberali levantini, corupți, care transformau averea națiunii in marfă pe taraba câștigului propriu, împotriva nu a partidului țărănist ci a acelor țărăniști levantini, corupți, amestecați in tot felul de afaceri fanariote cu averea națiunii, împotriva ateilor și mondialiştilor masoni sau comunisti, indiferent de etnie, indiferenti cu soarta țării, împotriva nu a evreilor ci a acelor evrei implicați in distrugerea bunului spiritual și material al națiunii române. Din perspectiva legionară toti aceștia primeau un singur calificativ: trădători. Calificativ dur, dacă se poate spune asta, dar care corespunde perfect exigentelor de moralitate ale Mișcării. Cu acest termen au fost de acord personalități de prima mărime - Emil Cioran, Traian Brăileanu, Aron Cotrus, Lucian Blaga, Mircea Eliade, Constantin Gane, Ion Găvănescu, Traian Herșeni, Nae Ionescu, Radu Gyr, Constantin Noica, Victor Papilian, Mihai Sturdza, P.P.Panaiteescu, Petre Tutea, Mircea Vulcănescu, mii de preoți, mii de învățători și profesori, mii de ofiteri, zeci de mii de studenți.

Corneliu Zelea Codreanu a opus corupției arogante a cercurilor politico-negustorești, intr-un limbaj clar, sever, sfidător, morala ideologiei legionare, intransigentă și, prin aceasta, amenințatoare. In semantica sa, termeni ca trădători, pedeapsă, răzbunare au conotație care, evident, sperie. Acțiunile Mișcării se dovedira ferme, amploarea lor alarmară respectivele cercuri; într-o lume in care democrația se confunda adeseori cu bunul plac al guvernantilor, disciplina militară a organizației deveni nu numai de neinteles ci stânjenitoare. Legionarii cereau judecarea celor care făceau afaceri cu averea țării, cereau instaurarea moralei creștin-ortodoxe, cereau înlăturarea corupției la toate nivelele; aceste cereri nu puteau fi onorate căci numărul celor implicați era prea mare, conexiunile cu marea finanță internațională prea profunde; într-un sens, comuniștii prezentau un pericol mai mic decât legionarii; cu ei se putea, la urma urmei, trata; Nicolae Titulescu era coleg de lojă masonică cu Litvinov, ministrul de externe al URSS, I.G.Duca era prieten bun cu finanța evreiască din Paris cu care se intermedia cu Moscova, dirijorul diversiunilor bolșevici din România.

In 1927 Corneliu Zelea Codreanu înființează „Legiunea Arhanghelului Mihail” iar cinci ani mai târziu această organizație prezintă candidați in alegeri. Liberalilor, generic vorbind, noului rege Carol II a căror moralitate in viața publică și privată scandaliza și stârnea reacții adverse in cercurile populare, sporirea surprinzătoare a adeziunii oamenilor la programul legionar, le-a stârnit îngrijorare și au procedat in consecință: asasinare, arestări, maltratări, persecuții de tot felul. Moralei intransigente legionare, limbajul ei sever, riguros amenințător i s-au opus mijloacele etatice de contracarare. Brutalității guvernantilor -care denotau o incapacitate de a răspunde cu mijloace democratice cererilor legionare - i s-a răspuns cu brutalitate; violența generează violență. In octombrie-noiembrie 1933, guvernul I.G.Duca asasinează șase legionari, maltratează alti 600, azvârle in închisoare câteva mii. In 29 decembrie 1933, 3 legionari îl asasinează pe I.G.Duca; violenței i se răspunde cu violență. Escaladarea durităților guvernamentale - in contextul amplificării corupției necenzurate de nimeni - a avut ca replică, in

1936, hotărârea studentimii legionare de a forma „echipe ale mortii” care să extindă propaganda legionară la extrem, chiar cu riscul de a fi sacrificați și uciși de către guvernanti. Deși interzise de Corneliu Zelea Codreanu imediat, printr-o circulară fără dubii, deci deși nepractice, ideea a fost îndelung exploatată de presa comunistă și masonică, aproape orice crimă fiind pusă, până la proba contrarie, pe seama bănuitorilor „echipe ale mortii”.

Sa reținem, așadar: programul legionar consemna o morală sobră, axată pe valorile creștin-ortodoxe, o corectitudine exemplară în viața publică, atașament total la idealurile naționale și sancționarea intransigentă a tuturor elementelor corupte - politicieni, bancheri, comercianți, industriași, funcționari, militari. Cum afacerile veritabile aveau loc tocmai sub patronajul guvernelor și a regelui, cum majoritatea clasei conducătoare era implicată într-un fel sau altul în ele, cine să admită principiile legionare? Firește că ele erau îmbrățișate de tineret, în primul rând de cel studentesc, doritor de schimbare în bine a țării, de masa preotimii rurale, de grupuri de intelectuali universitari. Firesc a fost să stârneasă adversități înverșunare în țară și peste hotare. Normal comuniștii, internaționaliștii și ateii se aliniază cu ticăloșii interni și externi într-un front comun antilegionar „pe viață și pe moarte”. Primordial, mișcarea de tineret, legionaritatea a acceptat „lupta pe viață și pe moarte”. Din păcate, mijloacele adversarilor au fost incomparabil mai variate și mai puternice: au dispus de resurse financiare superioare, de presă, radio, edituri, de o rețea întreagă de răspândire a zvonurilor, de poliție, de jandarmerie, de tribunale, de complicitatea masoneriei și a comunismului. Guvernanții români din deceniul al IV-lea al secolului nostru, promovând un terorism de stat, îl puteau oricând declara legal iar reacția violentă de răspuns putea la fel de ușor să fie declarată terorism imoral și primejdios.

Democrației dizolvante din epocă, Corneliu Zelea Codreanu i-a opus o democrație autoritaristă, antitotalitară și antidemagogică. Așa trebuie să înțelegem pactul de neagresivitate încheiat cu Iuliu Maniu, una din personalitățile de înalt prestigiu în acea vreme, chiar dacă adversar al autoritarismului, țărănistul încă mai crezând în valorile democrațiilor occidentale. Acest pact s-a realizat în vederea alegerilor din 1937; în consecință, partidul „Totul Pentru Țară” obține 66 de mandate în condițiile în care - după declarațiile lui Eugen Cristescu, șef al Sigurantei - s-au furat alte 23 de mandate. Firește că datele reale fiind cunoscute de demnitarii statului, amploarea Mișcării Legionare - în ciuda permanentelor persecuții - produse derută. Carol II, unul din primii beneficiari ai matrapazlăcurilor deceniului IV, cu imense depozite în băncile străine, camarila regală îmbogățită în urma acestor matrapazlăcuri, politicieni veritabili între care excela Armand Călinescu, organizează dizolvarea tuturor partidelor politice, suspendarea Constituției din 1923. Socotit principalul inamic al noii ordini regale, Corneliu Zelea Codreanu e provocat, i se înscenează un proces prin intermediul vanitosului om și mediocrului politician Nicolae Iorga, și este condamnat la zece ani închisoare.

Slujitor devotat al regelui Carol II, ministrul de interne Armand Călinescu declanșează un val de arestări printre legionari; cifra exactă a celor zvârliti în lagăre și închisori nu se știe exact - câteva mii. Interesant de remarcat că represiunea regală nu a atins nici un alt partid, inclusiv cel comunist. La începutul anului 1938 conducerea Mișcării pregătește plecarea lui Codreanu din țară; acesta refuză, socotind-o un act de lașitate din partea lui. Regele insistă și Călinescu pune în aplicare planul de eliminare fizică a lui Codreanu; în noaptea de 29 spre 30 noiembrie 1938 este asasinat împreună cu alți 13 camarazi.

Fie că acțiunea a fost efectul vizitei regale la Hitler - încurajat sau descurajat de acesta să-și continue dictatura - fie că i-a fost cerută de cercurile „democratice” franco-englezești, cauza ei

sta in tesaturile diplomatice din străinătate in care Carol II era prins; victima - un roman de baștină din Huși - e ucisă mișelește din ordinul unui mason - Armand Călinescu - și al unui vlăstar regal de Hohenzollern, bătrâna vită prusacă dictând in 1938 in statul lui Alexandru Ioan Cuza!

Un an mai târziu, in 21 septembrie 1939, Armand Călinescu e asasinat la rândul său de legionari. In februarie 1938 "Asociatia Finantei și Marii Industrii" - in care ponderea românilor era de 31% - ceruse ferm tuturor politicianilor să accepte dictatura regală; ea avu loc, bineinteles, pentru ca in iunie 1938 sa functioneze „Consiliul Superior Economic”, cu 35% pondere românească, in dirijarea vietii economice a țării; nimeni nu protestă in fata acestei injugări a statului la carul regal. Masonul Armand Călinescu, vice președinte al Consiliului de miniștri, ministru de interne și ministru ad-interim de război lucrează să fie semnat acordul româno-german pentru intensificarea raporturilor economice intre aceste state, dar și să fie semnat un acord româno-francez prin care se dublează cantitatea de produse petroliere exportate in Franta; firește că toate mișcările călinesciene erau dictate de finantă și marea industrie in asociație de largă amplitudine.

Noul prim-ministru, generalul Gheorghe Argeșeanu, ordonă executarea tuturor legionarilor aflatii in lagăre și inchisori, plus câte 3-6 in ficare capitală de judet, drept represalii. Fără judecată, fără vreun criteriu, altul decât apartenenta la un partid dizolvat de șeful ei, deja mort, au fost scoși din casele lor câteva sute de bărbați și femei, adolescenti și bătrâni și impușcati pe stradă pur și simplu. In noapte sunt împușcati legionari in inchisori și lagăre; alte sute.

Germania hitleristă nu avea motiv să ordone asasinarea lui Călinescu - semntar al acordului din martie 1939 - și nici să ordone legionarilor asasinatul, căci aceștia nu se aflau in subordinea cuiva, nu se aflau încadrati ca spioni și diversioniști ai Internationalei Comuniste, precum comuniștii, nici membri ai vreunei loje ori confrerii mondialiste, precum multi miniștri și industriași români. Călinescu a rămas creatie a regelui Carol II și pion mason până in ultimul său ceas, chiar dacă își nota in jurnslul intim unele aprecieri personale rationale, lucide, dar mai puțin ortodoxe; oricine poate fi in intimitate Napoleon, Robespierre, Michelangelo, Mozart, Eminescu ș.a. Rămâne fapt, ordinul de asasinare a lui Codreanu și a camarazilor lui; rămâne fapt răspunsul prin asasinat la ordinul de asasinat; rămâne fapt asasinarea a câtorva sute de oameni absolut nevinovati din ordinul lui Gh. Argeșeanu; rămâne fapt răspunsul prin asasinat din 26/27 noiembrie 1940 căruia i-a căzut victimă Argeșeanu și alte câteva zeci de persoane la Jilava pentru acele sute de nevinovati uciși in septembrie 1939 din ordinul lui Argeșeanu; rămâne fapt că legionarii nu au ucis nici un soldat al lui Antonescu, dar că au fost asasinate câteva sute de legionari în perioada februarie-iunie 1941 din ordinul lui Antonescu; rămâne fapt că in perioada 1927-1941 legionarii au ucis un comunist pentru care comuniștii au assinat 3-4.000 de legionari in perioada 1945-1954; rămâne fapt că alte mii de legionari soldati și ofiteri și-au dat viata pentru Patrie in luptele contra bolșevismului rus, că alte mii au pierit in lagărele de prizonieri din Siberia, că alte mii au pierit in temnitele comuniste din România și că o mică parte a supravietuit - neînfrântă! - după 1989, in țară sau exil; rămâne fapt, in sfârșit că Mișcarea Legionară nu a asasinat nici un evreu, dar că circa zece mii de români legionari au pierit in inchisori și lagăre comuniste din ordinul lui Burah Tescovici, ministru de interne al Republicii Populare Romîne, din ordinul Annei Pauker - alt fruntaș comunist și minstru in Guvernul Republicii Populare Romîne, din ordinul lui Josef Kishinewski alt înalt functionar de partid și de stat din Republica Populară Romînă, ordine executate intocmai de coloneii Itic Dulberger, Avram Zeller, Ștrul

Koller, de ofiterii Moise Abramovici, Samuil Goldstein, Henri Stratman, de procurori și judecători purtând nume asemănătoare. Nici un rabin nu a protestat, nu a ridicat glasul în apărarea nevinovaților, nici un rabin nu a amintit în sinagogă învățăturile potrivite din Talmud și din toră, nici un rabin nu a făcut douăzeci de ani de pușcărie alături de preoți creștini-ortodocși și catolici, din iubire de natiunea română, de adevăr și dreptate! NICI UNUL!

Suntem în anul 1940; Mișcarea Legionară decimată, cu întreaga conducere executară, caută să-și revină prin câțiva activiști de generația a doua: Horia Sima, Vasile Noveanu, Nicolae Petrașcu, Nistor Chioreanu s.a. La jumătatea anului, pentru a atenua antiregalismul popular și a atrage simpatia nazistă (falsă credință!), Carol II acceptă în guvernul Gigurtu, trei legionari din "noul val". Prea târziu. Mișcarea Legionară nu putea fi de acord cu marile acte de trădare națională: cedarea a 43.500 km pătrați de teritoriu românesc în favoarea URSS-ului; nu putea fi de acord cu tratatele carliste, înrobitoare, cu politica internă de dictatură regală. La 1 septembrie 1940 izbucnește o revoltă populară în care legionarii sunt forța majoră. Generalul Antonescu vine la Putere. Carol II este silit să abdice iar pe tronul vacant legionarii îl instalează pe minorul Mihai, fiul lui Carol II; consecvență sieși, Mișcarea Legionară nu ia puterea în stat, ci participă la ea.

Au urmat 135 de zile de guvernare militaro-legionară. Deoarece în multe rânduri presa „Gărzii de Fier” și-a manifestat disprețul față de evreimea pusă pe căpățuială în detrimentul elementului autohton, aceștia (evreimea) începură să-și vândă bunurile - întreprinderi, rețele de magazine - în principal sașilor și germanilor, oameni cu bani. Scurgerea averilor, dintr-o mână de străin în alta, alarmă conducerea legionară; se dădu o circulară prin care evreii nu aveau voie să vândă fără autorizația Mișcării. Aceasta nemulțumi ambele părți: evreii îi acuzară pe legionari de antisemitism, germanii de acțiuni neprietenești. Refuzul lui Horia Sima de a da cereale nemților, la care se adăuga declarația lui de a reface România în granitele ei firești, îl supără pe Hitler care începu să-l sprijine pe Antonescu, mai maleabil, în ambițiile acestuia de a fi Conducătorul!

Violentei i s-a răspuns cu violența; legionarii au pedepsit pe cei care au ucis sau s-au făcut vinovați de uciderea camarazilor lor. Legionarii au împușcat câteva zeci de persoane în închisoarea Jilava în noiembrie 1940, i-au ucis pe Iorga și Madgearu - toți dovediti a fi autori, complici sau instigatori la persecuția antilegionară, la crime împotriva unor oameni nevinovați. În afară de faptul că nici Codreanu, nici Horia Sima nu au dat vreodată ordin de executare a vreunui personaj din cele ucise, în afară de faptul că la represaliile antievreiești de la Iași din iunie 1941, n-a participat nici un legionar, trebuie menționat că autorii care au pedepsit pe Duca, Stelescu și Călinescu s-au predat imediat autorităților și și-au asumat responsabilitatea.

Firește, răzbunarea nu e compatibilă cu morala creștină, iar sub aspect juridic ea nu se justifică. Reprobând răspunsul violent legionar la violentele la care Mișcarea a fost supusă, ni se pare util să fie puse următoarele întrebări: dacă înlăturarea cauzei duce la înlăturarea efectului atunci, de ce guvernarii din perioada 1929-1954 nu au încetat să asasineze legionari, ca să nu li se răspundă cu aceeași metodă? Autorii care se infioară în fața exceselor Mișcării, de ce nu investighează cauzele reale? De ce nu explică științific de ce au fost uciși legionari în 1932, în 1934, în 1938-42, în 1946-54? De ce au fost azvârliti în închisori și lagăre mii de oameni nevinovați? De ce au fost ștrangulați Codreanu și camarazii săi? De ce au fost împușcați pe străzile orașelor câte 3 membri ai Mișcării și câteva sute în lagăre, în miez de noapte? Care a fost răul făcut de legionarii lui Antonescu de a inventa o „rebeliune” în ianuarie 1941, vânându-i apoi ani de zile? Câți comuniști și evrei au pierit de mâna legionarilor pentru a întemeia crâncena represiune condusă de Burah Tescovici, Ana Pauker și cei din comunitatea lor în care au murit

mii de români adversari ai comunismului? Dacă poporul german a trebuit să plătească miliarde de mărci statului Israel pentru crimele antievreiești savârșite de câteva sute de militari naziști, atunci nu ar corespunde ideii de echitate ca statul Israel să plătească poporului roman câteva miliarde de mărci pentru crimele savârșite de câteva sute de evrei, multi dintre ei repatriati apoi pe teritoriul României? Antisemitism? De acord. Dar care a fost răul ce li s-a făcut din partea liberalilor, țărăniștilor, social-democraților? Marea lor majoritate a fost arestată, schingiuită inimaginabil, lichidată din ordinul și sub stricta priveghere a unor Burah Tescovici, Pauker, Dulberger, Kisinewski, Zeller, Aron, Koller, Schwarz, Meier ș.a. Au ucis bestial, sadic, prin torturi abominabile savanți, profesori universitari, ofiteri superiori, ziariști, avocați, medici, politicieni, țărani, muncitori, copii, adolescenți, bătrâni, femei, bărbați și numai pentru simpla vină că „sunt suspecti”. Din ordinul lor, sub stricta lor supraveghere au fost spulberate zeci de mii de gospodării rurale, au fost strămutate peste o sută de mii de familii țărănești, au fost jefuite biserici, muzee, biblioteci, au fost arse sute de mii de cărți, au fost interzise operele marilor noștri scriitori; autori: evreii comuniști, rușii și rusificatii comuniști, românii comuniști. Acesta nu e genocid? Pogromul împotriva românilor în propria lor țară cine l-a ordonat și executat cu minutiozitate? În acest pogrom au dispărut de-a valma români, unguri, evrei, sași, creștini și necreștini din ordinul cui? „Comunismul este instrumentul prin care vom arunca de pe pământ guvernămintele nationaliste în favoarea unui Guvern Mondial, al unei politici mondiale și al unei monezi mondiale”.⁶⁾ Și atunci ne explicăm inverșunarea împotriva legionarilor creștinilor și nationaliștilor, perpetuată până în zilele noastre. Cine să mai repună adevărul în drepturile sale? Cine să acorde reparatii, fie ele și doar morale?

Evenimentele din 21-23 ianuarie 1941 sunt considerate de unii "rebeliune legionară", de alții "provocare antonesciană". Fără intenția de a lămuri definitiv lucrurile - nimeni nu detine adevărul absolut! - trebuie să constatăm cel puțin două aspecte ale problemei: după arestarea lui Codreanu, conducerea Mișcării a revenit succesiv câtorva persoane din anturajul Căpitanului, cu experiență politică, echilibrate și decise să continue linia de până atunci. Aceste persoane remarcabile au căzut pe rând în mâinile poliției, au pierit, au fost internate în lagăre, unele au emigrat împreună cu mulți alții în perioada numită „marea prigoană carlistă”. Ascensiunea lui Horia Sima trebuie integrată în procesul de dispariție a marilor personalități legionare, de derută în rândul membrilor simpli ai Mișcării, de cvasi-inactivitate a organizației. Generalul Antonescu a pretuit și simpatizat Mișcarea încă din anii 1935-1936, iar în discuția sa cu Căpitanul din 1937 acesta i-a declarat ferm că „Mișcarea Legionară nu este pregătită să guverneze țara. Ea are un scop educativ și nu va lua conducerea decât atunci când întreg poporul roman va fi pregătit în vederea unei guvernări legionare. Noi nu avem cadre de conducere.” În iarna lui 1937-38 Căpitanul a refuzat să-și asume o lovitură de stat pentru aceleași considerente. Din închisoare, în vara lui 1938, cerea comandantilor liniștirea spiritelor și pregătire morală și politică, din aceleași motive...

...După ianuarie 1941 o seamă din elita legionară lua drumul exilului, mulți fură internați de naziști în lagăre. Cei rămași în țară au fost închiși, li s-a stabilit domiciliu forțat apoi au luat drumul frontului de răsărit. Câtă vreme spiritul ei trăia, Mișcarea nu putea fi distrusă. Antonescu nu a știut cum sau nu l-a interesat să valorifice acest spirit; în ambele variante, în subteranele politicii antonesciene s-a folosit de manevrele de intoxificare și dezinformare de proveniență ocultă a căror victimă a căzut generalul cu inflexibilitatea sa cazonă. Ea este o slăbiciune lesne de exploatat!

Se spune că actul de la 23 august 1944 poate primi calificativul de act al „Marii Trădări Naționale”. Deoarece termenul națiune nu are definiție juridică, nici sintagma trădare națională nu e cuprinsă în vreun cod; prin trădare se înțelege: o persoană sau mai multe persoane, un grup sau mai multe grupuri ori o organizație dintr-o comunitate națională care își trădează comunitatea dacă prin acțiunile întreprinse conduc la subjugarea ei de către o putere străină, la jefuirea bogățiilor ei, la asasinare, maltratare, distrugere fizică a membrilor ei, la destrămarea culturii și civilizației, la violarea sistematică a suveranității și independenței ei.

Or, ceea ce s-a petrecut la 23 august 1944 a avut aceste consecințe vreme de 45 de ani asupra națiunii române; cei implicați în evenimentele de atunci au contribuit la schimbarea unui regim etatic cu alt regim etatic; din punctul de vedere al vechiului regim ei sunt criminali, din punctul de vedere juridic al noului regim ei sunt eroi. Dar dincolo de această schimbare cei implicați sunt trădători de națiune pentru care nu există nici o justificare, nici o explicație, nici o motivație, nici o iertare, nici o pedeapsă, alta decât blestemul pururea viu al neamului, în veac.

Mihai Antonescu, Iuliu Maniu, generalul Șteflea, Niculescu-Buzești, Picky Vasiliu, Veturia Goga fiecare - fără știrea celuilalt - avea rețeaua sa proprie de informații privitor la tot ce se petrece în țară și pe front, la planurile militare și politice ale Guvernului și ale Mareșalului Antonescu; aceste informații ajungeau totdeauna la timp pe birourile prim-ministrilor anglo-ruso-americani; au pierit zeci de mii de soldați români pe frontul de răsărit, alte zeci de mii au căzut prizonieri ca urmare a informațiilor primite de Stalin -direct sau indirect de la cei sus numiți- încă din 1942...

A) O.S.O. -Organizația Ocultă Francmasonică - Occult Francmasonic Organisation

¹⁾ -Nae Ionescu - *Indreptar Ortodox*, Wiesbaden, 1957, pag. 32

²⁾ -Faust Brădescu - *Victorii Legionare*, New York, 1988, pag. 77

³⁾ -idem - pag. 106

⁴⁾ -Vasile Pârvan - *Studii de istoria culturii antice*, E.S. București, 1992, pag. 155

⁵⁾ -idem - pag. 244

⁶⁾ -Ion Pantazi - *Am trecut prin iad*, ed. Stindardul românilor, 1989, Vol. II, pag. 271